

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 127 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) mod 10 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Tredje behandling af lovforslag nr. L 123:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension.

Af Bakholt (S) m.fl.

(Fremsat 5/2 91. Første behandling 14/3 91. Betænkning 24/5 91. Anden behandling 28/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Glønborg (KRF):

Jeg ønsker blot ganske kort at tage ordet, for det fremgår ikke af betænkningen, hvad Kristeligt Folkepartis argumentation er. Jeg må sige, at det er lidt af en fejltagelse, som jeg ikke kan bebrejde nogen andre, at jeg ikke har tilsluttet mig betækningsbidraget fra Det Konservative Folkeparti, Venstres og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget.

Jeg kunne have sagt noget tilsvarende, for Kristeligt Folkeparti har også sympati for den tanke, der ligger i forslaget, men vi er ikke helt tilfredse med den endelige udformning, og vi er heller ikke tilfredse med, at finansiering ikke er anvist. Det alene er grunden til, at vi stemmer imod.

Vi vil gerne fortsat være med til et stykke arbejde for at løse det reelle problem, lovforslaget sigter på at løse, og jeg vil da også gerne sige, at hvis der havde været tale om et tidspunkt, som ligger uden for dette finansår, så ville vi have været mere forhandlingsvillige.

Pia Christmas-Møller (KF):

For et øjeblik siden vedtog et flertal i Folke-

tinget at gennemføre en fuldstændig ufinansieret udgift for 1993. Nu er folketingsflertallet ved at gøre det samme for indeværende år.

Uanset vore sympatier for de intentioner, der ligger i forslaget, må jeg fastholde, som jeg også giver udtryk for i vort betækningsbidrag, at det er komplet uansvarligt, at et folketingsflertal i den økonomiske situation, vi står i i øjeblikket, hvor udgiftspolitikken i den grad har vanskeligheder, vil påføre regeringen yderligere mere end 100 mio. kr. i offentlige udgifter fuldstændig uden finansieringsanvisning.

Jeg savner en lille smule ansvarlighed hos folketingsflertallet. Jeg synes, det er brandærgeligt, at man overhovedet ikke har forsøgt at finde en mulighed for at skaffe pengene. Hvor skal de komme fra? Hvilke grupper skal de tages fra?

Jeg synes, at vi ved denne lejlighed bør opsummere nogle af de ting, der er sket i året, der er gået. Der er stribevis af forslag med mange penge i halen, et flertal har påtaget sig ansvaret for på den gode side, men som de mærkelig nok har undladt at skaffe finansiering for.

Jeg vil gerne vide: Hvor mener flertallet i denne sag at man kan finde disse penge ved de kommende finanslovdokumenter for næste år?

Duetoft (CD):

Det kan ikke være den store overraskelse for fru Pia Christmas-Møller, at CD stemmer for dette forslag. Det var faktisk et af de to forbehold, vi tog i forbindelse med finanslovdiskussionen. Dér blev det helt klart i Finansministeriet under forhandlingerne og her under debatten i Folketinget sagt, at dette spørgsmål om samordningsfradraget var det ene punkt, hvor CD agtede at stemme for forslaget, og det blev accepteret af regeringen.

At der så senere sker det, fru Pia Christmas-Møller, at regeringen ikke når at få fremsat sine lovforslag om restanceinddrivelse f.eks., sådan at en af de ting, der er med til at ødelægge økonomien, er, at man må nedskære beløbet fra restanceinddrivelse med et par hundrede millioner kroner, er bare ærgerligt, men det er jo altså en måde ikke at få balance på.

Hvis vi skal til at kritisere hinanden for det, så kunne man måske godt til næste år ønske sig et finanslovforlig, hvor man, samtidig med at forliget blev indgået, fik den lovgivning igenem, der skulle skaffe noget af finansieringen.

[Duetoft]

Så lad mig bare sige, at vi har overhovedet ingen dårlig samvittighed over det her, for regeringen har hele tiden vidst, at vi var for det, og man accepterede det i forhandlingerne. Derfor synes jeg, det er meget unfair i dag at stille sig op og sige: Dette uansvarlige flertal, der bruger penge og bruger penge. Det drejede sig om to områder på tilsammen 200 mio. kr., hvor CD fra starten på sagte: Her har vi nogle bindinger, her har vi noget fra tidligere, hvor vi har lovet at være med, og det står vi selvfølgelig ved.

Så jeg vil da godt have, at fru Pia Christmas-Møller – og hvis ikke fru Pia Christmas-Møller vil, så vil jeg gerne bede finansministeren, jeg tror for fjerde-femte gang – komme herop og bekræfte, at CD ikke er et uansvarligt, udgiftskrævende parti, som bare gør, hvad vi vil, for at bruge penge, men at vi faktisk lever op til de aftaler, der er indgået i forbindelse med finansloven.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg underkender på ingen måde, at CD har været med i finanslovaftalen og har gjort meget for at leve op til den. Det er ikke det, jeg underkender. Jeg underkender heller ikke CD's ret til at have nogle holdninger, nogle ønsker, lige så vel som vi i Det Konservative Folkeparti forbeholder os ret til at have holdninger og synspunkter.

Men jeg synes, det er ærgerligt, at CD ikke har været i stand til at føre synspunkterne igennem på en ansvarlig måde sammen med Socialdemokraterne, at man ikke har kunnet få Socialdemokraterne med på en finansiering. Jeg synes, det er ærgerligt, for der er jo tale om et socialdemokratiske forslag. Det er ærgerligt, at man ikke i det flertal, der nu gennemfører goderne, samtidig finder muligheder for at finansiere det.

Det har ikke noget med den gamle finanslovaftale at gøre overhovedet. Nej, det har det ikke. Man kan ikke bare tage forbehold og så sige, at man fører ansvarlig økonomisk politik. Det er ikke en måde, man får kroner og ører til at gå op på statsregnskabet på.

Derfor synes jeg, det er ærgerligt, at man ikke har kunnet komme igennem med en finansiering i forhold til Socialdemokratiet. Det er Socialdemokratiet, som i denne sag optræder dybt uansvarligt. De vil ikke påtage sig ansvaret for finansloven. De vil ikke påtage sig an-

svaret for en række af de forslag, de stiller her i Folketinget for at lefle for vælgerne – forslag, som er dyre, der er i hundrede millioner kroners klassen.

Det synes jeg viser med al tydelighed, at Socialdemokratiet ikke er et parti, der er modent til at overtage regeringsmagten.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Så er jeg altså nødt til at bede finansministeren om at komme herop, for det er ikke rigtigt, fru Pia Christmas-Møller. Vi har intet andet gjort end det, der var aftalen med regeringen i forbindelse med finanslovaftalen. Hvis regeringen ikke vil acceptere, at vi stemmer for dette forslag, så måtte regeringen under finanslovaftalen sige: Det er uacceptabelt, at CD vil stemme for det forslag; vi kan ikke indgå en aftale med det parti. Det må man sige. Man skal ikke først i forbindelse med nogle finanslovaftaler sige: Jamen vi tillader CD at stemme for det og det forslag – og bagefter, når forslaget kommer til tredje behandling og vi stemmer for det, gå op og bebrejde os, at vi gør det, for så er vi uansvarlige, og så har vi ikke styr på økonomien, og så gør vi ikke det ene eller det andet.

Jeg er nødt til at bede finansministeren komme op og bekræfte, at det var en klar aftale i forbindelse med finansloven, at CD kunne stemme for dette forslag, og at regeringen accepterede det, og at man ikke anså det for uansvarligt. Det må jeg da mene at regeringen ikke anså det for; ellers havde man vel ikke givet os lov til det. Så havde man vel ikke indgået en finanslovaftale med os.

Det vil jeg godt bede om at finansministeren gør. Vi har i CD ikke lyst til at oversomre med et stempel på ryggen, der siger, at vi ikke lever op til vores aftaler, eller at vi er uansvarlige, eller at vi bare bruger penge. Vi har ikke brugt andet end det, vi havde lovet.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne bekræfte det, hr. Duetoft siger, at CD tog forbehold for så vidt angår det af Socialdemokraterne i finanslovsammenhæng bebudede forslag vedrørende samordningsfradrag, og at det var en forudsætning for CD, at man kunne tage det forbehold i forbindelse med finanslovaftalen.

[Finansministeren]

Det er lige så klart, at vi sagde til CD på det tidspunkt, at vi mener, at forslaget er dyrere end de 30 mio. kr., som Socialdemokratiet oplyste i forbindelse med finanslovsforslaget. Og så sagde vi til CD: Vi håber, at vi, hvis det viser sig, at det er dyrere, kan overbevise jer, kære venner i CD, om, at I kun vil stemme for det, hvis der også er fundet finansiering. Men vi medgiver, at I har jeres ret til at stemme for det, uanset om der er fundet finansiering eller ej. Vi håbede, at I ville have påtvunget Socialdemokraterne en finansiering.

Jeg vil sådan set godt bekræfte, at når vi laver aftaler med CD, er de meget ansvarlige. Hver gang CD og vi i fællesskab bevilger en ny offentlig udgift, finder vi også i fællesskab en ny offentlig besparelse, der krone for krone modsvare det. Sådan er det, når CD samarbejder med os.

Det, der er problemet, er ikke CD. Det, der er problemet, er Socialdemokratiet, når CD samarbejder med Socialdemokratiet. Det så vi for to dagsordenspunkter siden, hvor de 32 pct. blev til 30 pct.: 200 mio. kr. i nye offentlige udgifter, og der er ikke anvist finansiering. Det ser vi i dette forslag: 100 mio. kr. i nye offentlige udgifter, og der er ikke anvist finansiering.

Når CD arbejder sammen med Socialdemokratiet, får det desværre ofte den konsekvens, at der ikke bliver anvist tilsvarende besparelser, fordi Socialdemokratiet ikke har viljen til det. CD har vist deres vilje, for hver gang de samarbejder med regeringen, bliver der anvist besparelser.

Det er forskellen. Når det sker sammen med os, bliver udgiftspolitikken fastholdt. Når det sker sammen med Socialdemokraterne, stiger de offentlige udgifter, uden at der kommer kompenserende besparelser.

Formanden:

Finansministerens indlæg giver mig anledning til, for jeg ved ikke hvilken gang, at indskærpe forretningsordenens § 26, hvor der klart står, at det ikke er tilladt at tiltale nogen direkte under forhandlingerne. Det gælder naturligvis specielt, når man siger I og du til enten grupper eller enkeltmedlemmer.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at Kriste-

ligt Folkeparti faktisk også var optaget af at få det her problem løst. Vi havde faktisk også i finanslovaftalen taget forbehold over for dette problem. Hvis det viste sig, at det ikke ville koste mere end de 30 mio. kr., som Socialdemokraterne oprindeligt har sagt det kostede, syntes vi, at det lå inden for, skal vi sige de ansvarlige mulighedsgrænse at løse problemet.

Men det er ikke lykkedes at få de kloge, som har overblikket over det her, til at finde ud af, hvor meget det egentlig koster. Og Socialdemokratiet har ikke kunnet føre bevis for, at det kan gennemføres for 30 mio. kr. Så vi havde egentlig den moralske ret, som CD har haft, til at gå ind for det her. Men jeg vil gøre opmærksom på, at det, at man har taget forbehold ved forhandlingerne og ved vedtagelsen, jo ikke forpligter én til at gå ind for en ufinansieret beslutning. Derfor er Kristeligt Folkeparti endt med at sige nej til den løsning.

Jeg har forsøgt at få Socialdemokraterne til at moderere det lidt, forsøgt, om ikke det dog kunne lade sig gøre at forhandle og få pillet lidt ved det, sådan at det blev økonomisk mere ansvarligt, men det har ikke været muligt. Det forstår jeg da godt, for Socialdemokraterne vidste, at de havde hentet deres flertal hjem til det, og det er jo så nemt at hente. Problemet er nemlig, hvis man bemærker det, at dette er behandlet i Arbejdsmarkedsudvalget. På grund af den vidunderlige konstitueringsaftale, CD har lavet med Socialdemokratiet og SF, har CD jo afstået fra den formandsplads, de havde i Arbejdsmarkedsudvalget sidste år, og har ikke medlem i Arbejdsmarkedsudvalget i år, men har kun en stedfortræderplads. Så kan man selvfølgelig ikke deltage i det arbejde, der foregår om dette; så følger man bare bevidstløst den beslutning, man har taget tidligere.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Jeg har lyst til at sige allerførst, at de beregninger, vi har fået fra Finansministeriet, med hensyn til, hvad det koster, er meget, meget uklare. Det beløb, finansministeren er kommet med i det svar, han har givet os, fremkommer ikke som et resultat, der er baseret på beregninger af de faktiske merudgifter. Det er et skøn, der er baseret på nogle særlige forudsætninger, og meromkostningerne er endda meget følsomme over for de forudsætninger.

[Bakholt]

Jeg tror, at finansministeren politisk har skudt meget, meget højt her. Der har været en klar hensigt hos finansministeren med at komme og fortælle os, at det koster 110 mio. kr. Det baserer jeg også på, at Finansministeriet gav et svar til Det Politisk-Økonomiske Udvalg i maj måned 1988, hvor man anslog det til ca. 60 mio. kr.

Så vil jeg føje til, at Finansministeren selv har fremsat et forslag, der går på at gøre samordningsfradraget for samgifte og enlige ens. Det gør i hvert fald ikke dette forslag dyrere. Men skulle det nu vise sig, at finansministeren har ret, hvad vi betvivler meget stærkt, så er der jo altså også nogle indtægter ved det her: De pensionister, der får en lettelse i samordningsfradraget, skal betale mere i skat. Der er nogle, der mister noget boligydelse. Det vil sige, at nettoomkostningerne bliver betydelig mindre. Det ligger nok i størrelsesordenen – hvis det koster de 110 mio. kr., hvad jeg betvivler – noget, der ligner 30-35 mio. kr. Det er den ene ting.

Så vil jeg sige til den konservative ordfører, at da vi havde finansloven til behandling, stillede vi en række ændringsforslag, bl.a. forslaget om dette. Vi stillede også en række forslag til finansiering. Det Konservative Folkeparti kunne jo tage den liste og se, om der ikke var nogle af dem, man kunne bruge, hvis man nu er så bekymret for finansiering, som tilfældet er.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige tak til finansministeren for de pæne ord. Dem regnede jeg også med kom. Men jeg er da glad for at få dem bekræftet.

Jeg vil godt sige, at jeg erindringsforhandlingerne sådan, at der lå 15 mio. kr. i forslaget fra Socialdemokraterne, og at regeringen på det tidspunkt talte om tal, der hed 130-150 mio. kr., i vores diskussion. Jeg kan lige så tydeligt huske, at både hr. Arne Melchior og jeg meddelte, at selv om det lå et sted derimellem, ville vi stemme for det alligevel. Jeg erindringsfor ikke, at vi på noget som helst tidspunkt diskuterede en grænse, der hed 30 mio. kr., men det kan selvfølgelig være en erindringsfor skydning. Det beløb, vi taler om i øjeblikket, ligger bestemt inden for de rammer, jeg husker blev nævnt på det tidspunkt.

Jeg vil jeg godt give ministeren det tilsagn, at hvis vi kommer i forhandlinger om en kom-

mende finanslov, og hvis der skulle komme et forlig om den ud af det, så er det klart, at vi er indstillet på at finde den videre finansiering i forbindelse med de finanslovforhandlinger. Det tror jeg heller ikke ministeren kan tvivle på.

Jeg må bare gentage – det er ikke så meget til ministeren, for ministeren har jo sagt, hvordan tingene ser ud, men til fru Pia Christmas-Møller – at hvis regeringen dengang havde anset CD's holdning på de her områder som så uansvarlig, som man godt kunne få indtrykket af at fru Pia Christmas-Møller mente, så kunne regeringen have ladet være med at indgå aftale med os. Så havde det været det rigtige tidspunkt at sige nej tak på og ikke nu flere måneder efter, hvor det rent praktiske lovforslag så kommer igennem.

Regeringspartierne må jo så huske til næste gang, at hvis de er så utilfredse med, hvad vi gør, så sig det, inden vi indgår aftalen, i stedet for bagefter.

Lykketoft (S):

Jeg synes, de konservative indlæg i denne debat, det gælder både fru Pia Christmas-Møllers og finansministerens, har været præget af et enestående hykleri – jeg gentager: et enestående hykleri.

Der findes omkring samordningsfradragets afskaffelse en meget aktiv pressionsgruppe. Den henvender sig til alle Folketingets partier med jævne mellemrum og har nogle meget vidtgående krav på dette område.

Fra socialdemokratisk side har vi altid, når man har henvendt sig fra disse menneskers side, sagt: Vi kan godt forstå, at I synes, I i forskellige henseender bliver dårligt behandlet, men vi har ikke mulighed for totalt at afskaffe samordningsfradraget. Man kan tage nogle beskedne skridt, og det har vi så fremsat et lovforslag om.

Det er ikke det svar, den pressionsgruppe har fået fra de konservative politikere. Der er kommet det ene rundhåndede løfte efter det andet om, at nu skulle man også nok gøre noget ved det, og det var også regeringens vanskelige vilkår herinde i Folketinget, når der ikke blev gjort noget ved det.

Derfor er det faktisk udtryk for – jeg gentager – et enestående hykleri, når vi skal høre, at selv en meget beskeden forbedring er der store problemer med at finansiere.

[Lykketoft]

Så vil jeg i øvrigt godt sige til finansministeren, at jeg synes, man går over stregen. Hvad er sandheden om regeringen, der altid, når den finder det politisk opportunt, kan finde penge til at finansiere en lille indrømmelse til CD? Det er, at man laver et nyt bogholderitrick, så man krone for krone kan påstå, at man har finansieret et eller andet. Det er sådan, man gør det. Det har ikke spor med realøkonomi at gøre. Vi har set en serie af små, billige bogholderitrick for at få de politiske kabaler til at gå op gang på gang på gang.

Det er lidt stærkt, når en finansminister, der er ekspert i den slags trick, stabler sig op her og siger, at det vel nok er en uansvarlig opposition, vi har, der nu vil gennemføre et forslag, hvor den samme finansminister så i øvrigt misbruger sit embedsapparat til at lave nogle overkant-skøn for, hvad det koster. For det er også karakteristisk og i øvrigt karakteristisk for en kedelig tendens i tiden, at man misbruger sit embedsapparat til stærkt tendentiøse skøn over, hvad tingene koster.

Nu vil jeg godt spørge finansministeren, hvis vi tager det helt klare overkant-skøn, at det her koster 100 mio. kr. brutto, hvor mange indtægter det så er nødvendigt at skaffe for at finansiere noget, som er skattepligtig indkomst for de pågældende, og som i et vist omfang oven i købet betyder modregning i forskellige socialydelser. Må vi få klar besked om, hvor meget finansiering der er nødvendig, hvis det skøn med forventning og i modstrid med tidligere besvarelser fra Finansministeriet skulle vise sig at have noget på sig?

Finansministeren (Henning Dyremose):

Man kan roligt sige, at hr. Lykketoft brugte ganske stærke ord. Derfor vil jeg tilbyde hr. Lykketoft, at han, gerne med deltagelse af pressen, kommer over på mit kontor med en udskrift af, hvad hr. Lykketoft her har sagt i folketingsalen. Vi kan gerne invitere pressionsgruppen med, som også har været hos mig.

Så skal jeg vise hr. Lykketoft det takkebrev, jeg har fået fra pressionsgruppen, fordi jeg ærligt sagde til dem, at der ikke er råd til ufinansierede lettelser af samordningsfradraget. Jeg har på skrift et takkebrev, fordi jeg ærligt svarede, at vi ikke havde råd til den slags ufinansierede lettelser.

Se, det er sandheden bag den beskyldning, hr. Lykketoft netop kom med. Jeg synes, den karakteriserer hr. Lykketoft bedre, end den karakteriserer dem, han talte om.

Må jeg så ikke sige til hr. Bakholt, at hvis hr. Bakholt betvivler beregningerne, som er baseret på, at jeg under førstebehandlingen sagde, at jeg på det tidspunkt skønnede, det ville koste mellem 130 og 150 mio. kr. – det er senere under udvalgsarbejdet blevet kvalificeret nedad – har vi meget veldokumenterede undergrundlag. Jeg tilbyder gerne, at hver eneste regneforudsætning bliver lagt frem i udvalget, og jeg tilbyder gerne et samråd i udvalget, hvis Socialdemokraterne vil sige, at de, hvis vi i det samråd kan dokumentere, at beløbet er i størrelsesordenen 100 mio. kr., ikke vil fremme forslaget uden først at have fundet finansieringen.

Hvis der er reel vilje til at gå ind i regneforudsætningerne, så vil jeg anbefale Socialdemokratiet at trække forslaget tilbage til udvalget og lade os få den grundige dokumentation i stedet for her at komme med mærkværdige beskyldninger om i virkeligheden mine embedsmænds hæderlighed. Jeg giver det tilbud, og jeg synes, Socialdemokratiet skulle tage imod det.

Så vil jeg i øvrigt sige til hr. Duetoft, at de 15 mio. kr. var halvårsvirkning. De 30 mio. kr. var helårsvirkning af det, vi talte om dengang.

Jeg vil gerne bekræfte igen, at hr. Duetoft og hr. Arne Melchior sagde, at også selv om det lå mellem det beløb og de 130-150 mio. kr., ville CD sandsynligvis stemme for.

Vi har altså heldigvis ikke noget mellemværende, og jeg siger tak til CD for tilsagnet om, at CD som sædvanlig, når vi skal have finanslovsforhandlinger, vil være med til at finde tilsvarende kompenserende besparelser. Det tilsagn har jeg stor tillid til, og det takker jeg for.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg bemærkede, at finansministeren i ringe grad svarede på det, jeg anklagede ham for, og til gengæld påstod, at jeg havde anklaget ham personligt for at have været ude at give løfter om at fjerne samordningsfradraget.

Næh, det er såmænd kun et meget stort udsnit af hans folketingsgruppe. Hvis vi skal til at udveksle dokumenter, så kan vi jo samle sammen alle de interessante svarbreve, der har været fra konservative folketingsmedlemmer, om,

[Lykketoft]

hvor vigtigt det var at få gjort noget ved dette problem. Så kan finansministeren gennemlæse dem, og så kan han komme tilbage og forklare mig, om ordet hykleri alligevel ikke var en meget passende betegnelse for det, som så bliver den politiske konklusion på et meget, meget behersket forslag om forbedringer på det her område.

Finansministeren svarede heller ikke på et meget, meget enkelt spørgsmål fra min side: Hvis vi antager, at dette koster brutto 100 mio. kr. og vi ved, det er skattepligtigt for modtagerne, vi ved, det udløser forskellige modregninger, hvor megen indtægtsfinansiering mener finansministeren så der skal til, for at det er budgemæssigt neutralt?

Hvis jeg kan få svaret på det spørgsmål, vil jeg gerne komme op igen og anvise finansieringen med det samme.

(Kort bemærkning).

Bakholt (S):

Jeg bliver nødt til at sige til finansministeren, at det er ham, der har skabt usikkerhed om, hvor meget dette koster, i de svar, vi har fået. Der står helt klart i besvarelsen, at der er usikkerhed om, hvor meget det koster. Det har ministeren skrevet.

Vi fik et svar i PØ-udvalget i maj 1988, der sagde 60 mio. kr. Så fik vi ved førstebehandlingen besked af finansministeren om, at det nok nærmere var 140 mio. kr., og nu får vi meddelelse om, at det er ca. 110 mio. kr. Der er altså meget stor usikkerhed om det, og det har finansministeren bidraget til. Men så vil jeg godt spørge finansministeren: Forholder det sig ikke sådan, at når vi nu om et øjeblik får stemt det forslag igennem, finansministeren har fremsat, om, at samordningsfradraget skal være ens for samgifte og enlige, gør det ikke vores forslag dyrere? Det må da blive billigere. Det vil sige, at det skøn, finansministeren har lagt frem i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg, er for højt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Lykketoft har ret i, at vi i den konservative folketingsgruppe meget gerne vil have afviklet de urimeligheder, der ligger i samordningsfradraget. Hr. Lykketoft har ret i, at det har vi sagt til de mennesker, der er påvirket af det.

Hr. Lykketoft har også ret i, at vi meget gerne vil gøre noget ved det, og det har vi rent faktisk også gjort. Vi har netop fået gennemført nogle overenskomster på det offentlige område, hvor der med fuld dækning er taget hul på det problem. Vi kan ikke afvikle det i ét hug. Det har ikke været muligt. Det har der ikke være økonomisk basis for, men vi har taget vigtige skridt i den rigtige retning, sådan som tidligere finansminister Palle Simonsen startede på det.

Så det er fuldstændig korrekt forstået, at vi meget gerne vil have afviklet de urimeligheder, der ligger her. Men vi kræver, at det sker på en fuldt forsvarlig økonomisk baggrund.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Hr. Lykketofts bemærkninger her var det hurtigste tilbagetog i nyere tid.

Hr. Lykketoft startede sit indlæg med at tale om begge de konservative indlæg, finansministerens og fru Pia Christmas-Møllers – det ordrette citat vil være i Folketingstidende – og så brugte hr. Lykketoft meget stærke ord om, hvordan vi Konservative var. I det øjeblik der så kom klar dokumentation, turde hr. Lykketoft ikke længere. Næh, så er det ikke længere finansministeren, så er det bare resten af De Konservative.

Det karakteriserer, hvor udokumenterede og ubegrundede de meget barske angreb, hr. Lykketoft kom med, var, det meget ubekvemme ordvalg, hr. Lykketoft brugte. Det er da godt at få det afsløret.

Det er jo rigtigt, at vi altid regner brutto, og så spørger hr. Lykketoft netto. Det kan jeg ikke altid svare på, det afhænger jo af indtægtsforholdene for de grupper, vi taler om. En tommelfingerregel ville være – men det skal kvalificeres i givet fald ved beregninger, og dem stiller vi også gerne til rådighed – at hvis brutto er 100, så er netto ca. 50, men det kan kvalificeres. Vi synes nu, man altid skal regne med brutto, for vi indregner jo ikke – det dyster vi også om i andre sammenhænge – skattedelene, når vi taler om de offentlige udgifter. Vi regner i bruttotal; det er det, vi satser på.

Uden at have regnet på det vil jeg altså sige, at det nok vil være ca. 50. Men også det regner vi gerne på for at kvalificere tallet, hvis det kan føre til, at Socialdemokratiet vil være med til egentlig, reel, substantiel finansiering her og nu, for så er det nemlig fuldkommen rigtigt,

[Finansministeren]

som fru Pia Christmas-Møller siger, at vi også gerne vil være med til at løse disse problemer, vel at mærke hvis det er finansieret og det ikke bare er billige veksler på, at fremtidige finansministre må skaffe finansiering af det, Socialdemokraterne gerne vil hælde ud her i dag.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Finansministeren hørte nu ikke rigtigt efter, men det kan vi jo få udskriften af, når vi alligevel skal udveksle dokumenter.

Det, jeg påpegede, var det dobbelte hykleri: Fru Pia Christmas-Møller, der stod op i strid med alle de løfter, konservative folketingsmedlemmer har givet pr. brev i de foregående måneder og år, og talte om, hvor forfærdeligt det var, og at man nu skulle gøre noget ved problemet. Og så finansministeren, der stod op og holdt denne enestående tale om, hvordan han altid skaffede finansiering krone til krone, når han lavede noget sammen med CD. Jeg synes nok, en nærmere efterprøvning af de forskellige bogholderitrick, finansministeren har betjent sig af for at få finansloven til at hænge sammen, vil vise, at det var meget hyklerisk tale.

Det er jo også fantastisk. Vi står altså her og taler måske om netto 30-40 mio. kr. snarere end 50 mio. kr. i belastning af statens finanser i forhold til et underskud, som finansministeren er ansvarlig for, på 36.000 mio. kr., og så skal det pludselig blive testen på, om der er tale om økonomisk ansvarlighed. Det er det, det handler om. Hvis finansministeren vil have noget finansiering, kan han den dag i morgen lave ikrafttrædelsesbestemmelserne til kursgevinstloven om. Der sad et flertal her i Folketinget og lavede en valgfrihedsmodel i går for nogle af de rigeste mennesker i vores land med hensyn til de nye bestemmelser om kursgevinstbeskatning, hvor man hældte nogle hundrede millioner kroner ud af statskassen med åbne øjne. Man kan jo bare lade være. I det hele taget er svaret til mennesker, der står og dunker hovedet ind i væggen og spørger: Hvad er alternativet? Hold op med at dunke hovedet ind i væggen! (*Munterhed*).

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jamen det er da en metode, jeg gerne anbefaler hr. Lykketoft at anvende. Hr. Lykketoft siger – og det var vel også meningen – at under-

skuddet på de 36 mia. kr. nærmest var mit personligt, og jeg har også før bemærket, at hr. Lykketoft gerne vil have det til at se ud, som om det er mit personlige underskud, når jeg skal offentliggøre det. Men mit problem er, at dette underskud kommer af mange bække små. Her har vi altså én bæk; vi havde i punkt 11 på dagsordenen, tror jeg det var, en anden bæk. Der var beløbet 200 mio. kr. på udgiftssiden, og det var 200 mio. kr. på udgiftssiden, der var ufinansieret. Det nytter altså ikke noget, at hr. Lykketoft, hver gang vi taler om de offentlige udgifter, siger, at vi sagtens kan skaffe indtægter. For hr. Lykketoft bliver nødt til at forstå, at udgiftspolitikken er afgørende; det er vigtigt at holde de offentlige udgifter i ro. Det er ikke nok bare at forhøje de offentlige udgifter og så forhøje skatterne tilsvarende. Det, der er problemet, og det, hr. Lykketoft – jeg tror såmænd godt han kan forstå det – så sjældent ønsker at forstå, er, at udgiftskroner og indtægtskroner ikke er det samme, men det kan være, hr. Lykketoft lærer det engang.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning***Lovforslaget**

vedtoges med 76 stemmer (S, SF og CD) mod 63 (KF, V, FP, RV og KRF).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Tredje behandling af lovforslag nr. L 200:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken.

Af finansministeren (Henning Dyremose).

(Fremsat 15/5 91. Første behandling 22/5 91. Betænkning 24/5 91. Anden behandling 28/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.